

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości G. sp. z o.o. w upadłości
likwidacyjnej w N.

przeciwko M.J. komornikowi sądowemu przy Sądzie Rejonowym w W.

i Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5400 (pięć tysięcy
czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest

sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), to jest art. 273 ust. 2 w zw. z art. 272 ust. 1 i art. 140 ustawy z 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (dalej: „pr. up.”), w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r., a to w celu udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy wierzyciel korzystający z zabezpieczenia hipotecznego na majątku dłużnika, co do którego wszczęte zostało postępowanie układowe może zaspokoić się w toku tego postępowania tylko z przedmiotu zabezpieczenia, czy też ze wszystkich składników majątku dłużnika. Skarżący powołał się w tym zakresie na rozbieżności w orzecznictwie, a dla wykazania, że ona istnieje wskazał na sprzeczne orzeczenia sądów pierwszej i drugiej instancji wydane w postępowaniu ze skargi na czynności komornika w związku z prowadzeniem egzekucji, której dotyczy zgłoszone roszczenie odszkodowawcze oraz na pogląd wyrażony w zaskarżonym wyroku, sprzeczny ze stanowiskiem sądu drugiej instancji zajęтым w postępowaniu ze skargi na czynności komornika.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że uzasadnienie wątpliwości, jakie powstają w związku z wykładnią konkretnego przepisu nie powinno ograniczać się do przytoczenia odmiennej jego wykładni przez sądy pierwszej i drugiej instancji orzekające w tej samej sprawie, gdyż siłą rzeczy sąd drugiej instancji jest powołany do tego, by skorygować ewentualne błędy w wykładni prawa popełnione przez sąd pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2003 r., I PK 577/02, OSNAPiUS 2003, nr 15, poz. 1).

Skarżący wskazał także na różną wykładnię art. 273 ust. 2 w zw. z art. 272 ust. 1 i art. 140 pr. up. przez sąd drugiej instancji orzekający w postępowaniu ze skargi na czynności komornika oraz przez Sąd Apelacyjny orzekający w niniejszej sprawie. Trzeba zauważyć, że nie istnieje jednak potrzeba wykładni przepisów prawa, gdy te przepisy, do których skarżący odwołał się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i które przytoczył w ramach podstaw skargi kasacyjnej w ogóle nie mają zastosowania w sprawie względnie wprowadzić mają w niej zastosowanie, lecz nie było ono decydujące o wyniku postępowania.

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczenia zidentyfikowanego przez Sądy obu instancji w stosunku do obu pozwanych jako odszkodowawcze, mające zmierzać do naprawienia wierzycielom masy upadłości szkody wyrządzonej przez jej uszczuplenie o nieprzekazaną, lecz wypłaconą jednemu tylko z wierzycieli kwotę 436.233,50 zł. Jak podkreślił Sąd Apelacyjny, akceptując w tym zakresie pogląd Sądu Okręgowego, o wyniku postępowania zdecydowało nie tylko stanowisko, że przed nowelizacją przepisów o postępowaniu układowym i upadłościowym po wszczęciu postępowania układowego dopuszczalne było zaspokojenie wierzytelności zabezpieczonej hipotecznie nie tylko z przedmiotu hipoteki, ale i innych składników majątku dłużnika, ale przede wszystkim przyjęcie, iż powództwo Syndyka jest przedwczesne, a to wobec braku danych o zakresie, w jakim w postępowaniu upadłościowym zaspokojeni zostali wierzyciele upadłego, a zatem czy ponieśli szkodę w związku z działaniem komornika, którego legalność powód kwestionuje. Sąd Apelacyjny zwrócił ponadto uwagę, że zrealizowanie odpowiedzialności odszkodowawczej komornika i Skarbu Państwa wymaga wykazania także dalszych jej przesłanek poza bezprawnością działania komornika. Materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie - zdaniem Sądu Apelacyjnego - był niewystraczający dla ich ustalenia. W ramach podstaw skargi kasacyjnej powód nie zgłosił zarzutów, w których by podważył to stanowisko Sądu Apelacyjnego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej w celu rozwiązania wątpliwości na tle wykładni art. 273 ust. 2 w zw. z art. 272 ust. 1 i art. 140 pr. up. nie byłoby zatem wystraczające do uwzględniania wniosków skarżącego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania należnych pozwanemu Skarbowi Państwa Prokuratorii

Generalnej RP - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

Drugi z pozwanych nie złożył wniosku o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania w związku z przedsądem, lecz wyłącznie „z ostrożności procesowej, w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania”.

aj